

Jubileumavond Herensociëteit voorheen De Nuts Neut

“Een heerlijk (jubileum) jaar” staat op de fraaie nieuwjaarskaart die ik van de heren regenten met verschillende functieduidingen ontving, tot mijn niet geringe verbazing ook echt aan het begin van het jaar. Met een verlicht getal 25 en de drie heren daarachter. Wie oog heeft voor het detail, ziet de verhoudingen in de foto tot uitdrukking gebracht. Heer Beumer, de senior, statig in het midden. Daarnaast, heer Eilerts die de champagne ontkurkt, vitaal, breed glimlachend, in actie, hij schiet de sociëteit het jubileumjaar in. Ja, en dan Van der Werf, de assistent Regent, zonder enig voorzicht, hij mag er ook bij staan, net langs de rand van de foto, in het half donker, als dienstbare butler, met de linkerarm stijf voor de borst. Voila! Zalig Kerstfeest.

Voordat ik overga tot uitreiking van de Sipbokaal, feliciteer ik de Sociëteit graag met haar 25-jarig bestaan. Ik heb enkele keren bij u een inkijkje mogen hebben, heel even deel mogen uitmaken van het sociëteitsgevoel. Voor mij was een heel bijzonder moment, zonder twijfel, 24 november 2007 toen, ik was nog maar net burgemeester, het 10 jarig bestaan van het Willy Dobbplantsoen werd gevierd. Het plantsoen dat symbool staat voor de strijd tegen de culturele benauwdheid en voor de absurditeit. Ik ben toen ingegaan op de doelstelling van Voorheen De Nuts Neut: 'Bevordering van onderling gezellig verkeer en bevordering van het welzijn van heren'. Ik lees op de website dat een enkeling riep '*De emancipatiegolf trotseren tot in lengte van jaren*', een kreet die -ik citeer nog steeds de site- af en toe nog opgeld doet. De doelgroep werd 'heren in achterstandssituaties', die zich, vanuit een comfortabele zetel en achter glas en bitterbal, oriënteren op de samenleving in al haar facetten. Einde citaat. Ik heb toen geanalyseerd dat als je er dieper over nadenkt, de combinatie van Wim T. Schippers en het Willy Dobbplantsoen enerzijds en de Herensociëteit anderzijds van een absurdistische schoonheid is. Het lijkt er op dat de sociëteit, die de emancipatiegolf tot in lengte van jaren wil trotseren, de man wil eren die juist krachtig aan die emancipatiegolf heeft bijgedragen. En waarom zult u denken; wel ik vermoedde toen en ik ben in dat vermoeden bevestigd, dat komt omdat de verwarring en de ontregeling van Wim T. Schippers de

heren bij elkaar heeft gebracht en een overweldigende lotsverbondenheid tussen hen heeft bewerkstelligd. De heren willen elkaar ook niet meer loslaten en daarom is het nodig om 'tot in lengte van jaren' de emancipatiegolf te trotseren. Zij kunnen niet zonder een opposerende beweging, zoals Wim T. Schippers eigenlijk ook niet zonder Willy Dobbe kan. De sociëteit koestert de chaos, zodat zij zich bij tijd en wijle in 'splendid isolation' met glas en bitterbal terug kan trekken in een comfortabele zetel. Zo beschouwd is het eigenlijk ook niet verwonderlijk dat de Herenleden bij toerbeurt al ruim 13 jaar lang het Willy Dobbplantsoen zelf onderhouden door wekelijkse maai-, snoei- en knipbeurten. Het lijkt erop dat u bij wijze van spreken aan den lijve de inspanning wilt voelen om de verbeelding van de ontregeling –en daarmee dus hun bestaansrecht- in stand te houden.

Nu bestaat de Sociëteit 25 jaar. Van harte gefeliciteerd! Maar waarde leden, de leeftijd van 25 is voor een absurdistische club als de uwe een gevaarlijke, de periode is voor u zelfs *levensgevaarlijk*. De leeftijd bedreigt u in uw extentieel bestaansrecht. In de humane levenslijn gerekend, is 25 jaar immers de leeftijd dat jongens en meisjes, kleinburgerlijke trekjes beginnen te vertonen. Verkering, verloving, huwelijk – huisje, boompje, beestje. Ik hoorde vorige week, weliswaar op een gevorderd uur en ik noem geen namen, dat wordt overwogen u met dames in te laten ... mijn reactie: het moet niet gekker worden.

Heren, namens het gemeentebestuur, dank ik de Sociëteit voor de inspirerende bijdrage die u levert aan het sociaal-cultureel leven in Olst en omgeving. "Het heeft niet veel om de hakken, het belangrijkste is dat de mannen zich thuis voelen", aldus de Regent Senior in de Stentor. Maar juist door niet te zijn als een serviceclub of een serieuze vereniging met ambitieuze doelstellingen, is er tijd om, met de hulp van, onvermijdelijk, drank, sigaren en eten, tot reflectie te komen, door te dringen tot de kern van het leven, verlichting te bereiken en –met een knipoog naar het voor mij tot zeer recent onbekende toelatingsvereiste- een staat van extase in absurditeit te bereiken. Toen ik las over het zelf geschreven pornografische gedicht dat door het aspirant-lid moet worden voorgedragen, kreeg ik overigens nog weer beter inzicht in de ambivalentie van uw Zijn. Je leeft toe naar het hoogtepunt en je beleeft in de Sociëteit –al dan niet

met bijzondere attributen, ik zie bijvoorbeeld buiten een opblaaspop staan- de meest opwindende momenten, in een vertekende wereld, kwetsbaar, naakt zou je kunnen zeggen, zonder harnas ... om daarna vervolgens weer terug geworpen te worden in je huisje, boompje, beestje. Absurdisme en pornografie hebben gemeen dat ze steeds twee gedaanten hebben. Ze zijn alleen opwindend wanneer je je zelf er volledig aan over geeft en er helemaal in op gaat. Zonder dat, zijn ze als keizers zonder kleren. En dat is wat mij in u aantrekt. De volledige overgave aan wat absurd lijkt, maar dat is alleen absurd voor wie geen fantasie kent en de vreugdevolle verwondering over het leven, voor wie geen spanning en opwinding meer zoekt. Ik wens u daarom eeuwigdurend vreugde en verwondering toe en grote opgewondenheid.